

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

UNI – BAARE CZ s.r.o., IČ: 28512359
se sídlem Roháčova 188/37, Žižkov, 130 00 Praha
zast. Mgr. Karlem Volfem, advokátem
se sídlem Jindřicha Plachty 28, Praha 5

proti
žalovanému

Generální ředitelství cel
se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2020, č.j. 19772-3/2020-900000-311,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Předběžným opatřením č. j. 805114/2019-510000-12 ze dne 30. 12. 2019 (dále „rozhodnutí o předběžném opatření“), byla žalobci uložena nepeněžitá povinnost spočívající ve zpřístupnění schránek všech dvanácti THZ.
2. Exekučním příkazem celního úřadu sp. zn. 179600-24/2018-510000-12, č. j. 141970/2020-510000-12 ze dne 20. 2. 2020 (dále též „exekuční příkaz“), byla proti povinnému nařízena exekuce podle § 119 správního řádu, spočívající ve zpřístupnění schránek technických herních zařízení (6x typ JEWEL a 6 x typ HOLLYWOOD POPCORN bez označení či výrobními čísly), uvedených v úředním záznamu o zadržení věci ze dne 26. 6. 2018 č. j. 179600-2/2018-510000-61.1 (dále jen „THZ“).
3. Exekuce byla provedena dne 12. 3. 2020 náhradním výkonem ve smyslu § 119 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „SŘ“), spočívajícím ve zpřístupnění schránek technických herního zařízení třetí osobou.
4. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále „celní úřad“) č. j. 227992-2/2020-510000-12 ze dne 1. 4. 2020 (dále „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým celní úřad uložil žalobci povinnost úhrady nákladů exekuce v celkové výši 6.913 Kč (2.000 Kč paušální částka + 4.913 Kč hotové náklady vzniklé při exekuci) ve lhůtě 15 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

II.
Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce napadá obě shora uvedená rozhodnutí pro jejich nezákonnost, kterou spatřuje v porušování zásad daných ústavním pořádkem i správním řádem, v překvapivosti rozhodnutí a extrémním nesouladu s provedeným dokazováním, nesprávném právním posouzení věci a výkladu a aplikaci právní normy, ve zjevném nepřihlédnutí ke skutkovému stavu věci a konkrétním okolnostem, v paušalizovaném hodnocení odpovědnosti bez náležitého prověření a zjištění skutečného stavu, nezkoumání materiální stránky věci, užívání nadměrného formalismu a zjednodušujícího přístupu při rozhodování a překročení mezí správního uvážení nedovoleným a nepřiměřeně extenzivním výkladem ustanovení právní normy, čímž dochází k nedůvodnému a nedovolenému poškozování žalobce a jeho práva na podnikání.
6. Žalobce v napadených rozhodnutích spatřuje i jejich **nepřezkoumatelnost a nicotnost**, jelikož (jak je patrné níže z odůvodnění v čl. II.) napadená rozhodnutí nestojí na žádném ustanovení právního předpisu ani na náležitém užití správního uvážení, ale na libovůli a nesprávném výkladu právní normy správním orgánem, jakož i nesprávné aplikaci této právní normy.
7. Pro žalobce je naprosto překvapivé, že náklady exekuce spočívající v náhradním výkonu – zpřístupnění zařízení, byly uloženy k náhradě právě jemu, když žalobce nemohl provedení nebo neprovedení exekuce jakkoli ovlivnit a od počátku spolupracoval s celním úřadem a zejména od počátku a opakovaně sděloval, že exekuoanou povinnost, tedy zpřístupnění výše uvedených schránek, **není a nikdy nebyl schopen splnit, když není vlastníkem předmětných technických zařízení, ani je nikdy neprovozoval**. Z toho důvodu jsou napadená rozhodnutí zcela nezákonná, když směřují vůči žalobci, která nebyl schopen ani povinen požadované zpřístupnění uskutečnit.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Nad rámec výše uvedeného považuje žalobce za potřebné připomenout i to, že celá údajná exekuce ke splnění povinnosti zpřístupnění byla prováděna čistě z potřeby celního úřadu **zjednodušit si provedení důkazního prostředku** nikoli z nutnosti zajistit splnění povinnosti. Exekucním titulem pro tuto exekuci je totiž rozhodnutí celního úřadu, spis. zn. 179600-24/2018-510000-12 ze dne 30. prosince 2019, které bylo vydáno dle ustanovení §61 odst. 1 zák. č. 200/2004 Sb. správní řád, tedy jako předběžné opatření, aniž by však byly splněny zákonné podmínky pro jeho vydání. V podrobnostech pak žalobce odkázal na své odvolání ze dne 13. ledna 2020 proti tomuto rozhodnutí.
9. Celní úřad se pokoušel žalobci uložit **povinnost, kterou nelze splnit**. Sám celní úřad dokonce v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že již žalobce na základě ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu vyzval, aby zajistil přístup do schránek THZ. Žalobce se na základě výzvy dostavil dne 30. 10. 2019 a do protokolu uvedl, že není vlastníkem dotčených THZ, a proto nemůže celnímu orgánu umožnit přístup do schránek zadržených THZ.
10. Žalobce nerozumí konstatování, že je „*subjektem soukromoprávních jednání, ve vztahu k zajištěným technickým herním zařízením, v jejichž rámci může usilovat o získání příslušných klíčů ke schránkám*“ a takovým závěrům se brání. Žalobce se dále domnívá, že proti němu nemělo být správní řízení, v jehož průběhu byla vydána napadená rozhodnutí, vůbec zahájeno a mělo by být zastaveno. Celní úřad, jakož i žalovaný, se dopustili nepodložené a neodůvodněné domněnky, že žalobce „*má vztah*“ k předmětným zařízením, a to aniž by tento vztah správní orgán popsal, konkretizoval, definoval nebo prokázal. Domněnka celního úřadu a žalovaného o „*vztahu*“ žalobce k předmětným zařízením (nadto takto vágně popsaná) nejenže nemůže zakládat odpovědnost účastníka řízení za jakýkoli přestupek, nemůže však být ani podkladem nezákonného uložení povinnosti nebo nezákonně uložených nákladů na náhradní výkon exekuce. Neurčitá a nepodložená domněnka celního úřadu není skutkovým zjištěním ani důkazem a nemůže k ní být při ukládání povinností přihlíženo.
11. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že celní úřad věděl, že žalobce nemá možnost schránky zařízení zpřístupnit, přesto na žalobci tuto povinnost přenášel, ačkoli správní orgán má zjišťovat skutkový stav objektivně a nikoli přenášet povinnosti na účastníka řízení a nedůvodně přehlížet jeho vysvětlení a tvrzení.
12. **Žalovaný** navrhl zamítnutí žaloby a ve svém vyjádření uvedl, že ze spáchání přestupku podezírá celní úřad žalobce. Žalobce byl v době vydání prvoinstančního rozhodnutí jediným účastníkem správního řízení. Správní řízení o přestupku žalobce bylo zahájeno ze strany celního úřadu dne 18. 2. 2019. Řízení o přestupku nebylo dosud pravomocně ukončeno.
13. Vydáním předběžného opatření řešil celní úřad potřebu zjistit obsah schránek předmětných THZ, pro zajištění dalšího průběhu řízení o přestupku žalobce. Původním rozhodnutím byly dočasně upraveny poměry žalobce k věci. Tzn. žalobce byl ještě před vydáním meritorního rozhodnutí ve věci a před ukončením přestupkového řízení pro účely otevření schránek THZ považován za provozovatele THZ. Konečné řešení otázky, zda žalobce byl nebo nebyl osobou odpovědnou za přestupek (za provozování hazardní hry bez povolení), bude zodpovězeno až s vydáním meritorního rozhodnutí o přestupku. Žalobce měl v době kontroly THZ ve své dispozici, a právě proto byla povinnost zajistit zpřístupnění schránek uložena jemu. Jinou osobu s obdobným nebo dokonce bližším

vztahem k THZ celní úřad v době vydání rozhodnutí o předběžném opatření neidentifikoval.

14. Právní úprava daná zněním § 61 SŘ neváže ukládání povinností na existenci vlastnictví k předmětné věci, povinnost něco vykonat na konkrétní věci musí být fakticky možná (proveditelná). Celní úřad žádnou jinou osobu, než byl žalobce, s bližším vztahem k THZ nedohledal. Bylo proto oprávněné požadovat po žalobci v zájmu zajištění průběhu přestupkového řízení, aby schránky (v době zadržení) jím fakticky ovládaných THZ klíči otevřel, nebo aby ve vztahu k jejich vlastníku usiloval o zajištění klíčů k otevření schránek THZ, popř. aby předmětné schránky zpřístupnil jiným způsobem nebo zajistil jejich zpřístupnění např. prostřednictvím třetí osoby (zámečníka). Žalobci nebylo uloženo, aby vykonal, pro něj neproveditelný úkon.
15. Žalobce povinnosti uložené původním rozhodnutím nesplnil (schránky THZ nezpřístupnil), stal se tak na základě ust. § 103 odst. 1 SŘ povinným ve smyslu hlavy XI SŘ (Exekuce). Exekučním příkazem byl žalobce informován o všech okolnostech plánované exekuce a současně byl poučen o možnosti uplatnit námitky ve smyslu § 117 správního řádu. Aktivním přístupem žalobce dosud mohl i v této fázi exekučního řízení ovlivnit výši nákladů exekuce (viz níže).
16. Ještě před samotným výkonem exekuce poskytl celní úřad žalobci prostor, aby splnil v nejzazším možném termínu uloženou povinnost a zpřístupnil schránky THZ sám či prostřednictvím jím sjednané třetí osoby. Odvrtání prvního zámku schránky THZ bylo zahájeno nikoliv v plánovaných 9:00 hod., ale až v 9:30 hod. Žalobce se k provedení úkonu vůbec nedostavil a ohledání schránek THZ bylo provedeno bez jeho přítomnosti. Průběh exekuce a ohledání schránek THZ byl zaznamenán do protokolu č. j. 190262/2020-510000-12 ze dne 12. 3. 2020 (dále „protokol o exekuci“). Podle obsahu protokolu o exekuci byla ve schránkách THZ nalezena hotovost v celkové výši 49.100 Kč.
17. Jak vyplývá z obsahu spisu, žalobce v postavení povinného mohl ještě po vydání exekučního příkazu, a ještě v den exekuce (před zahájením jejího výkonu), svým aktivním přístupem ovlivnit konečnou výši exekučních nákladů (hotové výdaje nemusely vůbec vzniknout). Zpřístupněním schránek THZ třetí osobou (najatým zámečníkem) hotové náklady logicky vznikly. Žalobce se z exekučního příkazu dozvěděl, že exekuci vykoná třetí osoba. Ještě po vydání exekučního příkazu bylo na jeho vůli, zda povinnosti uložené původním rozhodnutím (exekučním titulem) splní a předejde uložení povinnosti úhrady hotových výdajů či nikoliv. Z jednání žalobce nijak nevyplývá, že by učinil konkrétní kroky k získání klíčů ke schránkám THZ nebo se alespoň jinak aktivně pokusil o splnění povinností uložených původním rozhodnutím. Tvrzení žalobce, že mu celní úřad nařídil provést úkon, který není schopen splnit, nemůže s ohledem na výše uvedené obstát.
18. Výkonem exekuce byl završen záměr celního úřadu ohledat THZ, zjistit obsah jejich schránek a zajistit tak další průběh jím vedeného správního řízení o přestupku žalobce. V důsledku pasivního přístupu žalobce k plnění uložených povinností vznikly celnímu úřadu náklady, které nese na základě § 116 SŘ žalobce, a právě ty mu byly prvoinstančním rozhodnutím uloženy k úhradě.
19. Skutečnost, že THZ před jejich zadržením sám obsluhoval, žalobce nijak nevyvrátil ani proti tomuto závěru nebrojil.

20. Žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že i v řadě jiných přestupkových řízení bylo zpřístupnění schránek herních zařízení ukládáno osobám, které tato zařízení obsluhovaly v místnostech jimi provozovaných nebo z nich výhradně přístupných. Jedná se o osoby, které mají v okamžiku vydání předběžného opatření nejbližší zdokumentovaný vztah k zadrženým herním zařízením. Jde o dlouhodobou a jednotnou správní praxi celních orgánů napříč územím celé ČR motivovanou přísnou regulaci hazardních her s ohledem na jejich vysokou společenskou nebezpečnost.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních námitek. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný se k takovému postupu ve lhůtě nevyjádřili, má se tedy za to, že s ním souhlasili. Žaloba není důvodná.
22. Žalobce předně namítá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nicotné, protože je založené na libovůli a nesprávném výkladu právní normy ze strany správního orgánu.
23. Soud k této námitce uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost zjistit obsah nebo důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).
24. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné, jsou v něm obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil otázky stěžejní pro toto řízení, a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že žalovaný těmito povinnostem dostál. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvrácení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

25. Soud rovněž konstatuje, že rozhodnutí není nicotné. Dle ust. § 77 odst. 1 správního řádu, *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*
26. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2007, č.j. 5 Afs 75/2007 - 161), je nicotným správní akt, který „*trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přiblíží z úřední povinnosti.*“
27. Rozhodnutí bylo vydáno orgánem, který měl k jeho vydání pravomoc, netrpí žádnými nedostatky formy a je zcela určité. Zároveň není jeho provedení absolutně nemožné ani trestné a netrpí ani jinými Nejvyšším správním soudem vymezenými nedostatky. Je tedy zjevné, že rozhodnutí žádnou z vymezených závažných vad netrpí, a není tedy nicotné. Libovůle a nesprávný výklad nebo užití právní normy rovněž nečiní rozhodnutí nicotným, takové rozhodnutí by mohlo být pouze nezákonné.
28. První žalobní námitka je nedůvodná.
29. V podstatě jediná další žalobní námitka žalobce, resp. důvod nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí spočívá dle žalobce v tom, že žalobce nebyl osobou, které měla být uložena povinnost zpřístupnit schránky THZ, a to s ohledem na skutečnost, že nebyl vlastníkem ani provozovatelem těchto THZ. I tato žalobní námitka je nedůvodná.
30. Dle ust. § 116 odst. 1 správního řádu, ***exekuční náklady hraadí povinný, pokud exekuce nebyla zastavena podle § 115 písm. e) nebo f).***
31. Dle ust. § 116 odst. 4 správního řádu, *povinný hraadí exekuční náklady za výkon exekuce vždy, jestliže byl vydán exekuční příkaz nebo jestliže při exekuci odebráním movité věci oprávněná úřední osoba přistoupila k odebrání věci nebo při exekuci přímým vynucením přistoupila k vyklizení.*
32. Mezi stranami nebylo sporu a ze správního spisu se podává, že vůči žalobci bylo zahájeno přestupkové řízení a to z důvodu podezření, že žalobce v provozovně „MAGIC X GAMES“, na adrese Brejčtlova 771/6, 198 00 Praha 14 (dále „herna“) v rozporu s ust. § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách provozoval hazardní hru ve smyslu ust. § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách, aniž by měl k provozování předmětných hazardních her v souladu s ust. § 85 zákona o hazardních hrách povolení.
33. Rozhodnutím celního úřadu o předběžném opatření č. j. 805114/2019-510000-12 ze dne 30. 12. 2019 (dále „rozhodnutí o předběžném opatření“) byla žalobci uložena nepeněžitá povinnost spočívající ve zpřístupnění schránek všech dvanácti THZ, která měl žalobce provozovat bez náležitého povolení. Schránky THZ měly být zpřístupněny dne 29. 1. 2020 na územním pracovišti celního úřadu, K Hrušovu 293/2, Hostivař, Praha 10. Žalobce uloženu povinnost nesplnil, proto přistoupil celní úřad k exekuci a exekuční příkazem ze dne 20. 2. 2020, doručeným právnímu zástupci žalobce dne 21. 2. 2020, kterým byla

nařízená exekuce předběžného nařízení. Exekuce měla být provedena zpřístupněním schránek předmětných technických zařízení, ve kterých se ukládají peněžní prostředky z hazardní hry, a to dne 12. 3. 2020 v 09:00 hodin ve skladu celního úřadu. Žalobce námitky do exekučního příkazu nepodal - žalobce ani žalovaný tuto skutečnost netvrdí a tato skutečnost rovněž nevyplývá ani z předloženého správního spisu. Exekuce byla dne 12. 3. 2020 provedena, žalobce se jí neúčastnil.

34. Soud předně uvádí, že žalobce touto žalobní námitkou fakticky napadá nikoliv rozhodnutí o nákladech exekuce, ale samotné rozhodnutí o nařízení exekuce, které mu předcházelo, tj. exekuční příkaz ze dne 20. 2. 2020. Žalobce byl v tomto příkaze poučen o tom, že jej může napadnout námitkami ve smyslu ust. § 117 správního řádu, což žalobce zřejmě neučinil. Rozhodnutí o námitkách bylo možné následně napadnout správní žalobou.
35. Soud ani správní orgány se ve fázi řízení, ve které byla povinné osobě uložena povinnost k náhradě nákladů exekučního řízení, již nemůžou zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním tohoto rozhodnutí, tedy skutečnostmi, které odůvodňovaly vydání exekučního příkazu. Soud má tedy za to, že v tomto řízení nemá prostor pro to, aby přezkoumával důvodnost nařízené exekuce. V tomto řízení může přezkoumávat pouze oprávněnost uložení povinnému nahradit náklady exekuce příp. jejich vznik, důvodnost a výši. Co se týče vzniku, důvodnosti a výše samotných nákladů řízení, ty žalobce nenapadl.
36. Co se týče oprávněnosti uložení náhrady nákladů právě žalobci, soud má za to, že námitka je s ohledem na znění ust. § 116 odst. 4 správního řádu nedůvodná. Exekuce byla nařízená vůči žalobci, žalobce se tak stal osobou povinnou. Žalobce dobrovolně povinnost, která mu byla předběžným opatřením uložena, nesplnil, ani se proti uložení této povinnosti exekučním příkazem nijak nebránil. Celní úřad tedy zcela v souladu s ust. § 116 odst. 4 správního řádu požaduje zaplacení nákladů řízení po žalobci jako povinné osobě.
37. Co se týče žalobcem uváděné námitky, že nechápe žalovaným uvedený závěr o tom, že je „*subjektem soukromoprávních jednání, ve vztahu k zajištěným technickým herním zařízením, v jejichž rámci může usilovat o získání příslušných klíčů ke schránkám*“, aniž by tento vztah správní orgán popsal, konkretizoval, definoval nebo prokázal, soud uvádí následující.
38. Soud má předně za to, že žalovaný tento vztah ve svém rozhodnutí popsal, když uvedl:
„Z odůvodnění pravomocného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že odvolatel je osobou, která měla k daným technickým zařízením vztah (umístění těchto zařízení v provozovně odvolatele, obsluha technických zařízení zaměstnanci odvolatele, včetně vyplácení výher), na jehož základě mohl usilovat o zpřístupnění schránek předmětných technických zařízení. Jinou osobu s obdobným nebo dokonce bližším vztahem k daným technickým zařízením CÚ HMP nezjistil, resp. v době vydání původního rozhodnutí takovou osobu neidentifikoval.“ (pozn. potvrzení provedl soud). Soud má tedy za to, že žalovaný tento vztah dostatečně konkretizoval a definoval, když jeho závěry mají oporu ve spise (protokol o kontrole).
39. Soud však dále zdůrazňuje shora uváděný závěr, že žalobce, měl tyto skutečnosti namítat v námitkách proti exekučnímu příkazu. Žalobce však námitky, ve kterých by uvedené skutečnosti uvedl, nepodal. Žalobní námitka je tak rovněž nedůvodná.
40. Pokud žalobce namítá, že exekuce byla prováděna čistě z potřeby celního úřadu **zjednodušit si provedení důkazního prostředku**, nikoli z nutnosti zajistit splnění povinnosti, ačkoli správní orgán má zjišťovat skutkový stav objektivně a nikoli přenášet povinnosti na účastníka řízení a nedůvodně přehlížet jeho vysvětlení a tvrzení, soud uvádí,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

že ani tato úvaha není správná. Soud má předně za to, že i tato námitka měla být uplatněna proti exekučnímu příkazu. Nad rámec shora uvedeného soud uvádí, že předběžným opatřením lze účastníkovi nebo jiné osobě přikázat *zajistit věc, která může sloužit jako důkazní prostředek*, viz znění věty druhé ust. § 61 odst. 1 správního řádu. Soud má tedy za to, že zrovna tak lze účastníkovi předběžným opatřením nařídit tuto věc zpřístupnit.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Jelikož soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.